

STRANICE DNEVNIKA KOJI JOŠ
NIJE NAPISAN

I

-Andrej, vreme je za školu...

Otvarajući pospane oči, jedva je prepoznao glas koji ga je budio svako jutro.

-Još jedan dosadan dan-pomisli dečak. Skinuo je svoju omiljenu piđžamu i polako ustao. Andrej je samo naizgled bio običan devetogodišnji dečak. Njegove neverovatne sposobnosti vešto su bile skrivene ispod plave tršave kose i pitomih očiju. On nikada nije bio kao druga deca. Već kao mali naučio je da nije dobro pokazivati svoju posebnost. Pre podne bi odlazio u školu, slušao ono što je već odavno (možda oduvek?!) znao. Uglavnom bi se dosađivao. Tako je bilo sve do onog četvrtaka kada je uspeo da savlada još jednu veštinu. Ono što bi Andrej poželeo da drugi vide-to su i videli. Naravno, on je želeo da svi u razredu vide kako sedi u klupi. I dok su drugi mislili da mogu verovati sopstvenim očima, Andrej je znao da je to još jedna zabluda. Namerno izmišljena zabluda kako bi samo najpronijljiviji doveli u pitanje sopstveni vid.

Jedan od retkih koji je razumeo Andrejeve potrebe i oblikovao njegove mogućnosti, bio je profesor Bogdan. Profesor engleskog jezika, zaljubljenik u prirodu i nauku. Bogdan je u sebi sjedinjavao sve one osobine za koje je Andrej mislio da čoveka čine savršenim.

Dečak bi se iskradao iz škole i odlazio kod profesora. Stan profesora Bogdana bio je u potkrovlju velike zgrade u centru grada. Pre bi se moglo reći da je to laboratorija... Ali njima dvojici, to je bio centar sveta! Bogdan je bio tridesetogodišnjak širokog osmeha i pronicljivih očiju koje su iza malih okruglih naočara posmatrale svet. Njegovo iskustvo i ogromno strpljenje bili su ono što je Andreju nedostajalo. Delili su zajedničku strast: bili su beskompromisni borci za očuvanje prirode i opstanka planete Zemlje. Znali su da je predstojeća 2057. godina, možda jedna od poslednjih godina naše planete...

Decenijama su ljudi zagađivali Zemlju, sekli šume i izlovljavali ribu iz okeana. Poslednjih godina hrana je postala muzejski eksponat. Ljudi su se hranili sintetičkim proteinima smeštenim u šarene pilule. Crvena za jutro, plava u podne, jedna zelena pre spavanja. Priroda i ljudi su bili na izmaku snage. Samo je još poneki entuzijasta, poput njih dvojice, pokušavao da pronađe put. Znali su da čovek oprašta, možda, nekom, ali priroda – nikom! U njihovom mikro kosmosu, osim bezgraničnog poverenja, rađalo se još nešto.

Pokušavali su da stvore u laboratorijskim uslovima minijature crne rupe. Gravitaciono polje takvih „veštačkih“ crnih rupa bilo bi srazmerno veličini samih rupa. Njihova snaga i mogućnost „gutanja“ bila bi usmerena na sve one tone i tone smeća i nuklearnog otpada koje je već uništilo planetu.

U jednoj staroj knjizi, Andrej je pročitao da su Zemlju, nekada davno, zvali plava planeta. Bilo je gotovo nemoguće da sivilo u kojem živi, zamisli drugačije. Ta modro plava i smaragdno zelena bile su nešto što je dvojicu prijatelja držalo u životu i davalo im snage da istraju.

Meseci bezuspešnih eksperimenata, poneki tračak nade i ponovo sivilo. A onda, jedno jutro, umesto glasa koji ga je budio, Andrej je čuo glas svoga profesora.

-Vreme je. Mislim da sam uspeo.

Dečak je skočio iz kreveta i u onoj istoj omiljenoj piđžami, krenuo u laboratoriju. Svi parametri bili su podešeni. Bio je uzbuđen i uplašen. Šta ako ne uspe? Šta ako se ovoga dokopa neko ko nema namere kao i oni? Povratka nije bilo. Morao je brzo reagovati. Samo pritisak na svetleće dugme improvizovane tastature i sva negativna energija, sva ljudska pohlepa i nemar taloženi godinama, biće prošlost. Osetio je profesorovu ruku na svom ramenu.

-Ne možemo više čekati, vreme nam ističe-gotovo strogo reče profesor. Zažmurio je i snažno pritisnuo treperavu svetlost. Osetio je pritisak, zatvorio oči. Obuzet mešavinom straha i odlučnosti, tonuo je u vrtlog obojen baš onom plavom i onom zelenom bojom. Izgubio je svest.

Probudio se kasno popodne u svojoj sobi. Napolju je već pao mrak. Ništa nije ukazivalo na to da je današnji dan nešto promenio na planeti. Kroz otvorena vrata svoje sobe jasno je video hologramski prikaz slike sa televizora. Nije morao da zatvori oči da bi video modro plavu i smaragdno zelenu boju.

-Hvala profesore-prošaputao je. Okrenuo se i osmehnuo svom plišanom kuci. Činilo mu se da se i on osmehuje.

ŠIFRA:146